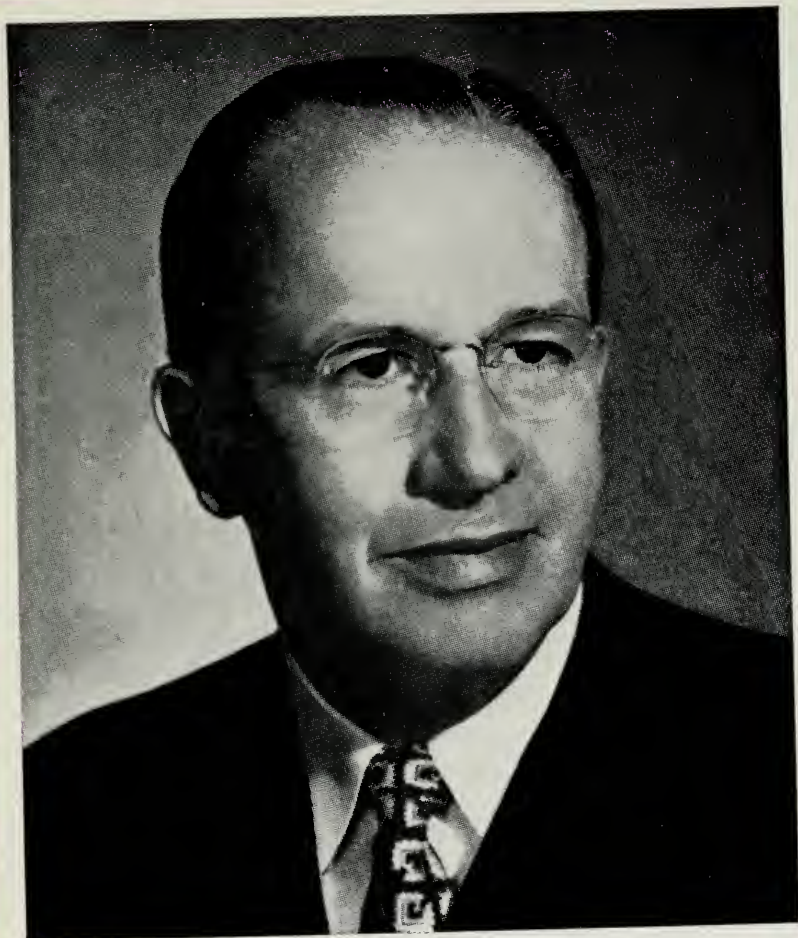

De Ster

ELDER EZRA TAFT BENSON,
*Lid van de Raad van Twaalven
en Minister van Landbouw in de Verenigde Staten.*

Februari 1955

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

55e JAARGANG

Nr 2

Redacteur:

DONOVAN H. VAN DAM,
President der Nederl. Zending.

Assistente:

JEANNETTE I. JONGKEES

Vaste medewerkster:

ANN C. OKKER.

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD:	Blz.
Iedereen geeft Benson de schuld! door Roul Tunley	35
De O.O.V.-Herinneringsolifant	42
Wees streng voor U zelf — Zachtmoedig voor anderen	46
Onze Zonnehoek, verzorgd door Zuster Ann C. Okker	47
Het belang van het genealogisch werk, door Helen Barlow	51
Hoe onderwijzen wij de jeugd? door Elder Donald M. Peck Jr.	54
Een woord ten afscheid, door Jeanette Ida Jongkees	55
De Kerk en de wereld	56
Elder Marion D. Hanks wijdt 10 Kerk- gebouwen in	59
Gebeurtenissen in de Zending	61
Het Zaaïen, gedicht door Celestine Oliphant-Schoch	64

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

Jedereen geeft Benson de schuld!

DOOR ROUL TUNLEY

vertaald uit „The American Magazine”

(I)

De heetste plaats in het Kabinet van de President wordt ingenomen door de Minister van Landbouw. Hij krijgt van alles de schuld - van belastingen tot hoge prijzen toe. Hoe is zijn houding hier tegen over? Dit artikel openbaart u zijn verrassende koelheid onder elk spervuur.

BIJ de volgende keer dat iemand u ongenadig becritiseert en u hebt het gevoel dat het huilen u nader staat dan het lachen, zo'n gevoel haast van woede te kunnen exploderen, of aan alles de brui te geven en op een vrachtboot naar IJsland te vertrekken, zou het u misschien kunnen helpen na te denken over het geval van een man in Washington D.C., wiens naam Ezra Taf Benson is en die Minister van Landbouw is (in Amerika). Zowel zijn vrienden als zijn vijanden geven toe dat hij waarschijnlijk een groter mikpunt van georganiseerde en ondersteunde kritiek is dan enig ander persoon uit de hoge gouvernementsskrin-

gen. Elke dag blijkt dat deze kritiek toeneemt. 1600 kilometer daarvandaan (in Winsconsin) werd in dat najaar een kandidaat voor een ambt verslagen. Wie kreeg de schuld? Benson zeiden de politici. Moeilijkheden bij een spoorwegtwist, die de vervoerskosten van landbouwproducten zouden kunnen verhogen? Klaag Benson aan, schreeuwden de Vakbondleiders... De landbouwprijzen dalen? Benson is de schuldige. De huisvrouwen boos over de hoge levensmiddelenprijzen? Benson is het mikpunt van beschuldigingen..... De Republikeinse partij ziet een nederlaag tegemoet? Gooi Benson eruit. Een van Benson's collega's een

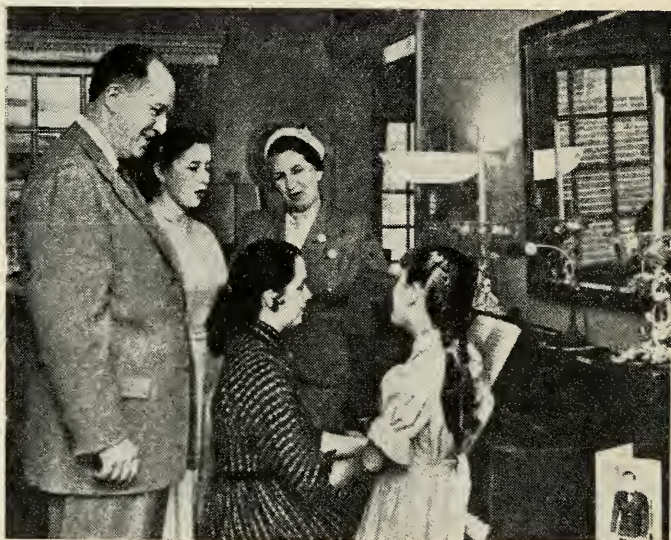
ander gouvernementsambtenaar zei eens: „Iedere nacht, voordat ik naar bed ga, dank ik God, dat ik niet de Minister van Landbouw ben!”

Het interessante van Benson is, dat het hem niet in het minst schijnt te kunnen schelen. In plaats van door die kritiek, een soort kritiek waardoor je gewoon in je schulp zou willen wegkruipen, verslagen te worden, schijnt hij er juist door te groeien.

Ik merkte dit het eerst op, toen ik hem op een avond gade sloeg bij het beantwoorden van vragen voor de televisie. Voor een man die op één van de meest onder vuur genomen plaatsen in het land zit, verbaasde mij zijn kalmte. „Als hij acteert,” dacht ik, „dan doet hij dit voortreffelijk.”

De volgende dag wijdde de New York Times een artikel hieraan. „Ondanks de wanhopige vragen, faalde het geduld en beleefdheid van Mijnheer Benson nooit,” zei het blad. „Nooit ontdook hij een vraag of riep hij iemands hulp in. En als u denkt dat deze man die al meer dan een jaar meer of minder zonder enige dank hiervoor, worstelt met een van de moeilijkste taken die men hebben kan... ontmoedigd is... door kritiek, dan kon u zich niet erger vergissen. Kritiek maakt Mijnheer Benson niet bezorgd.”

Op een zekere dag woonde ik een van de Minister's persconferentie's in de hoofdstad bij. Op dat moment was de storm rondom zijn hoofd heviger dan ooit. Met moeilijkheden voor ogen van een

Gezamenlijk zingen is een geliefde ontspanning voor de Bensons. Hier ziet men de minister en mevrouw Benson luisteren naar hun muzikale dochters Beverly, 16; Bonnie, 14 en Beth, 9.

overschot van 300,000,000 pond boter, had hij juist de vastgestelde landbouwprijzen van 90 tot 75 % verlaagd. De leiders der boeren vuurden projectielen van woorden af in de stad en de leden van het congres, hierbij enige van Benson's partij inbegrepen, riepen het hardst om zijn ondergang.

Enige minuten, voor het congres begon, waren, om de spanning nog te verhogen, vijf leden van de „House of Representatives” doodgeschoten. En er deden geruchten de ronde, dat terroristen op het punt stonden de leden van het kabinet aan te vallen. In dergelijke omstandigheden verwachtte ik toch de Minister van Landbouw een conferentie te zien leiden met een tikje wankele benen.

Ik had mij niet erger kunnen vergissen.

Niet alleen dat Benson zijn voeten stevig op de grond had, maar ook was zijn blik zo sereen en vast op zijn doel gericht als het Washingtonmonument, dat hij van uit de ramen van zijn kantoor kon zien.

Vele hooggeplaatste personen heb ik gemerkt, bewaren gedurende een interview een uiterlijke kalmte, maar het is gemakkelijk te voelen dat zich daaronder een onontladen vat buskruit bevindt. Daarom prikkelde Benson mijn nieuwsgierigheid. Ik zat heel dicht bij hem. Hij hield ons niet voor de gek; hij was werkelijk kalm. Hij sprak met een rustige, zelfbewuste, onomfloerste stem. Er kwam nooit een rimpel

op zijn voorhoofd als hem een moeilijke vraag gesteld werd, en — op 55-jarige leeftijd waren er nog geen lijnen in zijn gezicht. Zijn grote handen hield hij gevouwen op zijn lessenaar en hij vertoonde niet de neiging die te ontvouwen. De gang van zaken was ruw af en toe, maar zijn antwoorden waren ontspannen en overtuigend en hij maakte zo af en toe een gebaar met zijn handen. Sommige van zijn ondervragers zagen in de verlaagde landbouwprijzen het begin van een grote depressie voor ons allen en wilden weten, wat hij hieraan doen zou. Benson hield zich vast aan de mening, dat het antwoord was, geen hoge vastgestelde prijzen. „Grotere afname in binnen- en buitenland,” drong hij op aan, „is de oplossing voor het boerenprobleem. Wij moeten nieuwe wegen vinden om onze landbouwproducten te gebruiken. Wij moeten op onderzoek gaan. Wij moeten proberen het voedsel in magen zien te krijgen in plaats van in blikken.”

Er mag misschien iets van Pollyanna in de man geweest zijn, maar zeker was er geen schijn van opgeblazenheid. Alhoewel hij weinig van emoties blijk gaf, had hij toch een zekere warmte over zich. Ik stempelde hem als de man die nooit de stekende pijnen van zweren zou voelen.

Tegen de tijd dat de conferentie voorbij was, was hij een groter mysterie voor mij dan voorheen. Wat was het geheim van deze man's kalmte? Zoals iemand meer dan eens de dunheid van zijn

eigen huid gevoeld heeft, concludeerde ik, dat het antwoord op Benson's iets belangrijkers was dan de man zelf. Het zou misschien ook anderen kunnen helpen zich onder druk te ontspannen. De volgende dag, toen wij enige ogenblikken alleen waren, vroeg ik hem op de man af: „Hoe houdt U zich kalm onder zo'n spervuur?”.

Wij zaten in het zelfde kantoor, waarin hij zijn persconferenties hield, maar op een of andere manier leek hij nu groter, nu de kamer leeg was. Hij is een grote man — 1 meter 82 en 198 pond en hij was heel gereserveerd in een blauw pak gekleed, met een witte shirt en een effen das, met een goud klavertje van vier van de Vier H. Club. Een lefdoekje was keurig in zijn vestjeszak gevouwen. Door zijn glad gezicht, gezonde kleur en zijn jeugdig enthousiasme leek hij jonger dan op de foto's die ik van hem gezien had.

Mijn directe vraag kreeg een direct antwoord. „Het is gemakkelijk rustig te blijven,” zei hij, „als je innerlijke zekerheid en vrede hebt... Persoonlijk gevoel ik geen vrees. Ik probeer dat te doen waarvan ik denk dat het juist is en laat de stukken die in het rond vliegen vallen waar zij terecht komen.”

Terwijl de Minister sprak, werd het mij steeds duidelijker, dat zijn innerlijke zekerheid en vrede voornamelijk kwam door zijn godsdienst. Benson is een lid van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen,

met andere woorden een Mormon. Hij sprak over zijn geloof en God zo gemakkelijk en natuurlijk als mensen doen voor wie religie onverbrekelijk verbonden is met hun dagelijks leven. Hij maakte duidelijk dat, wanneer de dingen verkeerd gaan, hij dit beschouwt als een beproeving die God hem opgelegd heeft om hem te testen, en het verheugt hem die uitdaging aan te nemen.

Hij verklaarde duidelijk dat één van de zwakheden van het land op het ogenblik was, het gebrek aan innerlijke zekerheid die komt door de godsdienst.

„Onze grootheid is gebouwd op geestelijke waarden,” legde hij uit. „Als wij ons willen handhaven, moeten wij weer vinden wat wij eens hadden en wat verloren gegaan is — de innerlijke kracht die veroorzaakt wordt door gehoorzaamheid aan Goddelijke wetten.”

Even was er een ogenblik stilte, en mijn oog viel op een spreuk die in een grote lijst aan de muur hing, het enige motto, dat de minister had verkozen om in zijn kantoor op te hangen. Het bevatte de beroemde woorden van Lincoln:

„Als ik geprobeerd had al de kritiek die zij op mij geleverd hebben en al de aanvallen die zij tegen mij gericht hebben te beantwoorden of alleen maar te lezen, dan had dit kantoor gesloten moeten worden voor een andere zaak. Ik doe mijn best. Ik werk naar mijn beste vermogen. Ik ben van plan dit tot het einde toe vol te houden.” De minister

sloeg mij gade toen ik dit las. Toen glimlachte hij en zei: „Natuurlijk zou ik je niet de gehele geschiedenis vertellen als ik mijn familie er niet bij rekende. Zij helpen mij ook te ontspannen!”

Deze verklaring verraste mij niet erg. De Benson familie is beroemd in Washington voor haar ongewoon hecht gevormde band, zowel in hun werk als thuis. Het gezin bestaat uit Flora, zijn vrouw, en 6 kinderen, Reed 26, Mark 25, Barbara 20, Beverly 17, Bonnie 14 en Beth 10. Het is bekend dat de minister meer dan eens een belangrijke vergadering afgezegd heeft om een rustige avond met zijn gezin door te brengen.

Even later werd Mr. Benson door zijn secretaris er aan herinnerd, dat hij een afspraak had op Capitol Hill, en ik vertrok. Maar toen ik wegging, stond ik nog voor een raadsel. Hij had mij de geheimen van zijn kracht gegeven, zijn geloof en zijn gezin, maar toch was ik daar nog niet mee klaar. Hebben niet de meeste van ons een geloof en hebben niet de meeste van ons een gezin? En toch ontbreekt het bij de meeste van ons aan serene on-aantastbaarheid.

Later wandelde ik het kantoor binnen van een van Benson's oudste vrienden en collega's. Ik vertelde hem waar ik aan had zitten denken. „Maar het zit hem er niet in, dat Benson's kwaliteiten zo anders zijn dan die van een ander. Het is eenvoudig dat

hij er veel meer mee gedaan heeft dan menig ander. Kijk eens naar zijn leven.”

Ik nam deze raadgeving van de man letterlijk op. De volgende week sprak ik met iedereen die ik maar bedenken kon, vrienden, verwanten, employees, politieke vijanden. En ik ontdekte enige ongewone dingen zowel over zijn godsdienst als zijn familie.

Ten eerste was ik verbaasd te vernemen, dat Ezra Benson werkelijk een Apostel is, een van de Raad der Twaalven, die aan het Hoofd van de Mormoonse Kerk staat, dat zijn positie onder de ongeveer een millioen in dit land woonachtige Mormonen niet veel verschilt van de positie die een kardinaal in de Katholieke Kerk heeft, en dat hij de eerste geestelijke in 100 jaren is, die een positie in het kabinet bekleedt.

In de grond verschillen de Mormonen niet veel van de andere Christenen, speciaal sinds zij de praktijk van meer dan een vrouw hebben afgeschaft. Zij geloven in God, in Zijn Zoon en in de Heilige Geest.

Zij geloven in de doop, onsterfelijkheid en ook bekering, maar vele van hun leerstellingen worden letterlijker geïnterpreteerd dan bij andere godsdiensten. Zij geloven bijvoorbeeld, dat ouderlingen van de Kerk zoals Benson de gaven van tongen hebben, visioenen kunnen hebben en profetieën kunnen geven. Zij zeggen ook dat Christus eens weer terug zal keren om persoonlijk op aarde te regeren. „Maar ik geloof niet dat Benson zo heel anders zou

zijn als hij geen Mormoon was,” vertelde een vriend van hem mij. „Hij zou een Mohammedaan of een Jood of Presbyteriaan kunnen zijn. Het voornaamste is dat hij zijn godsdienst in praktijk brengt.”

Benson heeft zijn godsdienst geleefd van af de dag dat hij kon lopen. Hij is de achterkleinzoon van zijn naamgenoot Ezra Taft Benson, een van de oorspronkelijke pioniers die de Salt Lake Vallei met Brigham Young in 1847 binnenkwamen en vast geloofden de wil van God te doen door 8 vrouwen te nemen.

De huidige Minister van Landbouw werd in 1899 op een kleine boerderij in Whitney, Idaho geboren. Onmiddellijk kreeg hij de bijnaam „T” een naam die hij tot op de huidige dag behouden heeft. Mensen herinneren zich hem als iemand met een uitbundige energie, maar nooit het zenuwachtige soort.

Op de leeftijd van vier jaar dreef hij een span paarden voort. Op 16-jarige leeftijd dunde hij in één dag een heel veld suikerbieten uit met een klein handharkje, een geweldige prestatie zelfs voor een volwassen man.

Hij werd een padvinder en later padvindersleider.

Zolang als hij zich herinneren kan is hij de dag begonnen en geëindigd met gebed. Hij heeft niet voor zijn ambt gestudeerd (geen enkele Mormoon trouwens, omdat er geen beroepsgeestelijkheid of priesterklasse is), maar op 12-jarige leeftijd werd hij een

diaken, daarna een leraar, daarna priester en uiteindelijk ouderling. De meeste mensen die hem van nabij kennen, beschouwen hem als een geboren prediker. Naast de tijd dat hij zijn broer op de boerderij hielp, volgde hij cursussen aan de „Utah State Agricultural College.” Later zwaaide hij over naar de Brigham Young University en begon aldaar zijn andere grote lijn in zijn leven. Daar ontmoette hij Flora Asmusen en werd verliefd op haar; men zegt van haar, dat zij het knapste en populairste meisje van de universiteit was. De verlovingstijd werd onderbroken — zoals in vele gevallen in zijn Kerk — door zendingswerk. Zoals vele goede Mormonen ging hij twee jaar naar het buitenland op eigen kosten. Zijn zendingsterrein was Engeland, en toen hij terugkeerde, maakte de charmante Flora zich gereed om ook op zending te gaan en wel naar Hawaiï.

Pas in 1926 trouwden zij. En dan nog alleen op voorwaarde dat hij een beurs zou aanvaarden die hem in de Iowa State was aangeboden. Flora was er van overtuigd, dat haar echtgenoot geschapen was voor grote dingen en wilde hem graag de ontwikkeling zien ontvangen die daarmee in overeenstemming was.

„T” en Flora gingen op huwelijksreis — naar Ames Iowa. Zij reisden in een tweedehands Ford en sliepen in een tent die lekte. In de staat Iowa behaalde Benson in een jaar zijn dokter’s titel, in welke tijd hij op \$ 70 per maand leefde. Zij vulden dit salaris aan

met vrije groenten van de Universiteits 'proefboerderij.

Met zijn diploma in zijn hand keerden hij en Flora terug naar de Benson boerderij in Idaho en begonnen een gezin te stichten. Vaak hadden zij het moeilijk.

„Soms”, vertelde Mevr. Benson later, hadden wij juist een koe gekocht en moesten die dan weer verkopen om voor een nieuwe baby te betalen.

Of hij nu landbouw onderwees of godsdienst, Ezra was moeilijk op de boerderij te houden. Hij besteedde veel tijd aan het van hier naar daar hollen om lokale boeren te helpen. Na verschillende jaren was zijn kennis en gewilligheid om te helpen voor zijn burens zo waardevol geworden, dat zij verzochten hem als provincieagent van de „University of Idaho Extension Service” aan te stellen. Deze post heeft hij twee jaar lang bekleed. Later maakte hij als directeur van de Idaho Farm Co-op Council, die hij heeft helpen oprichten, de aardappel van Idaho beroemd. De reclame die hij maakte voor de aardappel was zo knap, dat het zelfs ver weg bekend werd zoals in een andere aardappelenstaat Maine.

In deze tijd begon Benson een nationale bekendheid te verkrijgen. In 1939 werd hij naar Washington geroepen als uitvoerend secretaris van de „National Council of Farm Co-operatives.” (Nationale Raad van Boeren Co-operatieven). Dit was in feite een politieke baan en betaalde \$ 25.000 per jaar.

Hij nam het aan alleen op voorwaarde dat hij niet van de ene cocktailparty naar de andere behoefde te gaan en een deel van de Washington's uitgaanswereld te worden. Hij wilde zijn vrije tijd met zijn familie doorbrengen. In de volgende jaren ging zijn godsdienst een grotere rol spelen dan ooit. Hij was de geestelijke leider van 4000 Mormonen, als president van de zogenaamde „Washington Stake”, een soort parochie. Hij had de macht om huwelijken te voltrekken, begravenissen te leiden, mensen te dopen en te zegenen en zieken te genezen door het opleggen der handen.

Sommige van zijn collega's aarzelden niet hem het werkelijk verrichten van wonderen toe te schrijven.

Eens toen hij door Europa reisde ontmoette Benson een echtpaar van middelbare leeftijd, dat nooit een kind had gekregen. Zij wilden zo graag een kind hebben. Zij vroegen Benson voor hen te bidden. Hij luisterde naar hun geschiedenis en zond een gebed voor hen op en gaf hun een zegen. Een jaar later, toen hij weer terug in zijn land was, ontving hij een brief van dat echtpaar, dat juist gezegend was met een baby. Volgens Benson's reisgenoot die mij de geschiedenis vertelde, was de moeder al een eind in de veertig en de vader in de vijftig. In 1944 riep zijn Kerk hem tot het hoogst regerend lichaam, de Raad van Twaalf Apostelen. Het gaf hem geen salaris, nauwelijks een bedrag van \$ 6000 per jaar

— maar het was de hoogste eer die Ezra Benson kon ontvangen en zonder enig aarzelen verhuisde hij weer naar Salt Lake City.

Hiermee gaf hij niet alleen zijn baan van \$ 25.000 per jaar op, maar hij sloeg ook een andere baan van \$ 40.000 per jaar af.

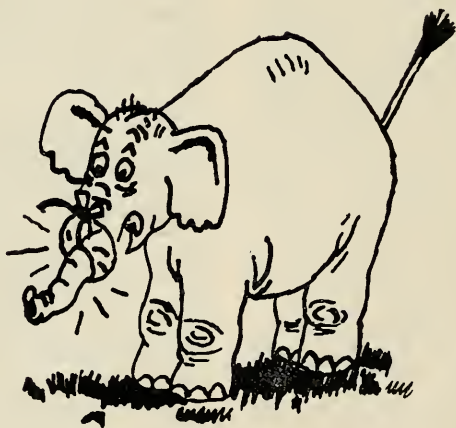
Waarschijnlijk zou hij nu nog in Salt Lake City gezeten hebben, als President Eisenhower, voor wie hij niet eens gestemd had in de presidentsverkiezingen, (hij had gestemd voor de voormalige Senator Taft, die een verre neef van hem is), hem niet gevraagd

had Minister van Landbouw te worden.

Benson houdt nog steeds vol dat hij geen idee heeft hoe President Eisenhower er bij kwam hem hiervoor aan te stellen, aangezien hij Dwight Eisenhower nooit voordien ontmoet had. Het Witte Huis aan de andere kant zei, dat hij gekozen was, omdat zij voor die baan de beste man wensten die zij maar verkrijgen konden — een man die een boer was maar die tevens de problemen op nationale schaal begreep.

(Wordt vervolgd).

* * * * *

De O.O.V. Herinneringsolifant

DIEP in de Afrikaanse jungle leefde eens een baby olifantje, dat zich nooit iets kon herinneren. Misschien zult U zeggen: „Dat is niet zo erg,” maar het is een welbekend feit, dat olifanten een goed geheugen hebben, en natuurlijk zijn zij er trots op, dat zij nooit iets vergeten. Het kleine olifantje voelde zich erg ongelukkig en vond het zelf helemaal niet leuk, want wat hij ook probeerde, hij kon niets onthouden.

Zijn vrienden lachten hem altijd uit omdat hij altijd iets vergat. Op een keer toen zij een lange wandeling gingen maken naar een zwembad diep in de wildernis, was hij zelfs zijn zwembroek vergeten, en o, wat een plezier hadden zijn vrienden daarover. De arme kleine olifant gevoelde zich erg ongelukkig en verstoten, en grote tranen van verdriet kwamen in zijn ogen en gleden over zijn lange slurf het water in. Hij dacht op dat moment er aan om weg te lopen, de wijde wereld in. Hij liep dan ook vlug naar huis en maakte zich zelf een paar sandwiches, die hij in een van zijn vaders rode zakdoeken bond en hing deze aan de punt van een stok over zijn schouder. Stilletjes glipte hij de achterdeur uit en begon zijn tocht door de eenzame donkere wildernis.

Hij liep en liep totdat hij aan de oever van een grote rivier kwam. Hij dacht bij zich zelf: „Hoe kom ik over deze grote rivier?” Hij kon wel zwemmen, maar de rivier was nogal breed, en hij was er nog niet zo zeker van of hij het wel zo ver kon uithouden. Hij keek eens rond om zich heen om te zien of hij iets kon vinden wat hem zou kunnen

helpen om de overkant te bereiken. Stroomopwaarts was er geen brug of iets te zien. Toen hij stroomafwaarts keek, zag hij een groot schip aan de oever gemeerd. „Ik durf te wedden dat dat schip naar de overkant gaat,” zei hij tot zich zelf, „maar ik heb geen geld om de overtocht te betalen. Misschien kan ik stiekum aan boord klimmen zonder dat iemand mij ziet.”

Natuurlijk kan van zulke slechte dingen niets goeds komen, en zo was het ook ditmaal het geval. Het olifantje was goed en wel aan boord of het schip kwam in beweging, maar het ging niet naar de overkant, maar in plaats daarvan, ging het de zee op naar een vreemde haven in een vreemd land. Het kleine olifantje gevoelde zich erg eenzaam en het had spijt dat hij stilletjes aan boord was gegaan zonder te betalen.

Na vele dagen, wat volgens kleine olifantjesberekening op jaren geleek, stopte het schip. Het was nacht en niemand zag in het donker de olifant langs de loopplank de wal opsluipen.

Het regende en de olifant was koud. Hij wist niet precies wat hij moest doen. Hij was juist van plan om te gaan zitten huilen op de hoek van een straat, toen hij hoorde zingen. Het gezang was opgewekt en de melodie maakte hem een beetje warmer van binnen. „Misschien kunnen deze mensen mij helpen,” dacht hij. Hij liep op de deur toe en klopte aan. Iemand opende de deur en riep opgewekt: „Komt U binnen!” De kleine olifant stapte voorzichtig binnen en bevond zich in een grote zaal die gevuld was met mensen.

Iemand riep „Kijk een Olifant komt onze O.O.V. bezoeken!!”

„O.O.V.?” zei de olifant. „Wat is dat?” „Wat?”, zei de jongen die de deur geopend had. „Weet U niet wat de O.O.V. is?” De olifant vertelde hem hoe hij uit de jungle kwam en dat hij niet geloofde dat daar ooit een O.O.V. gehouden werd.

De jongen begon hem te vertellen van de O.O.V. Hoe zij elke week bij elkaar komen om meer over het Evangelie te leren, hoe zij spelletjes doen en leren dansen en plezier maken. „Vandaag zijn wij begonnen met voorbereidingen te treffen voor de grote O.O.V. conferentie die op 28, 29 en 30 Mei in het Groot Handelsgebouw en de Nieuwe Kerk te Rotterdam gehouden zal worden.” Hij ging verder en liet hem het programma zien voor de grote dans- en revueavond die op Zaterdag zal plaats vinden en hij vertelde hem wat een plezier zij altijd hebben en dat ze altijd weer nieuwe vrienden leren kennen. „Zondag,” zei hij verder tot de kleine olifant, „worden er twee conferentievergaderingen in het nieuwe Kerkgebouw gehouden, en daar kunnen wij de getuigenissen horen van onze jeugdige kerkleden van de gehele Nederlandse Zending.” Ook vertelde hij hem van de Haardvuuravond Zondag, hoe gezellig zij het vinden bij elkaar te komen bij de open haard en te luisteren naar zang en muziek en spannende

verhalen te horen van vreemde plaatsen. „En niet te vergeten de Maandag,” riep er één. „Dat is de beste dag van allemaal, dan hebben we o.a. wedstrijden in spreken en de padvindders houden wedstrijden over alles wat zij van het jaar geleerd hebben. De meisjes geven lezingen, vertellen verhalen, en hun handwerk zal ten toon gesteld worden. En 's avonds worden er onderscheidingen uitgereikt, (vol trots vertelde hij nog hoe hij vorig jaar de tafeltennis kampioenschappen had gewonnen), en tot slot van alles hebben wij een film of een ander soort vermakelijkheid.”

Het is niet te veel gezegd, dat de kleine olifant zo enthousiast was dat hij direct vroeg of hij ook mocht komen om deze conferentie bij te wonen en of hij naar huis mocht gaan om het zijn vrienden te vertellen. Toen opeens keek hij erg verdrietig en begon te huilen. „Wat is er aan de hand, kleine olifant?”, vroegen zij allen, terwijl zij hem probeerden te troosten. De kleine olifant vertelde hun dat hij nooit iets kon onthouden, en voordat hij thuis zou komen, bij zijn familie en vrienden, zou hij alles van de O.O.V.-conferentie vergeten zijn. De O.O.V.-leden dachten en dachten om maar een manier te vinden hem te helpen. Daar opeens hadden zij een oplossing gevonden. Zij maakten een grote knoop in zijn lange slurf, zodat de conferentie zijn geheugen nooit zou ontglippen. „Hoe kan ik jullie ooit terugbetalen?”, zei de kleine olifant. De O.O.V.-leden vertelde hem dat hij daarvoor niets hoefde te betalen, maar zij vroegen hem of hij zo vriendelijk wilde wezen om op zijn terugreis al de gemeenten in de Nederlandse Zending aan de komende conferentie te herinneren. „Natuurlijk wil ik dat,” zei hij, en met vol enthousiasme zette hij zich aan het werk, en herinnerde de leden met zoveel nadruk aan de conferentie dat zij hem de bijnaam gaven van de

O.O.V. Herinneringsolifant.

Voor hij ons verliet om al de gemeenten hieraan te herinneren, zei hij, dat hij zo gauw als hij klaar was, een vlugge boot naar huis zou nemen om iedereen van de conferentie te vertellen om dan weer gauw terug te komen om de conferentie bij te wonen en met iedereen kennis te maken.

Zo juist ontvingen wij een telegram die vanuit Groningen verzonden is; en dit is het wat het zegt:

**Herinner de O.O.V. conferentie
op de 28ste, 29ste en 30ste Mei 1955**

Tot ziens

DE O.O.V. HERINNERINGSOLIFANT.

Wees streng voor U zelf -

Zachtmoedig voor anderen

vertaald uit de „M.I.A. Stake Leader”

*

WIJ allen weten, dat een van de moeilijkste dingen in ons leven is — te leren met elkaar „op te schieten” — met elkaar in harmonie en goede samenwerking te arbeiden — ons te verenigen met vereende krachten. Satan kent onze persoonlijke zwakheden en wint aanzienlijk veld, als hij ons sterkt in onze trots, ons helpt onze eigen wil willens en wetens door te zetten, ons verlangen naar erkenning versterkt of ons sterkt in onze eerezuchtige ambities en hebzucht. Zo slaagt hij erin wrijving en moeilijkheden te veroorzaken voor velen, die in hun hart graag de zaak van de Heiland willen dienen, wiens tegenstander Satan is. Als wij aan deze zwakheden toegeven, spelen wij precies in Satan's kaarten, en wij kunnen bijna zijn duivels gegrinnik horen.

Waarom doen wij het dan? Wat kan het ons schelen, of iemand ons aandeel vergeet te melden, als een werk verricht en goed verricht is? Waar maken wij ons zorgen over als ons idee niet gebruikt werd? Misschien was het idee van de ander inderdaad beter — we kunnen althans proberen zo te denken. Waarom maken wij ons druk over persoonlijke kleinigheden, zolang als wij zien, dat het werk van die ENE, DIE wij allen willen dienen in goede orde voorwaarts gaat. Een klein beetje zelfdiscipline is goed voor ons allemaal. „Wees streng voor U zelf”.

Maar bedenk ook, dat wij anderen kleine stille diensten moeten bewijzen. Laat de impulsieve gevoelens van belediging, van gekwetste trots of wat het ook maar zijn mag en die U in Uw geval niet graag in Uw hart de overhand zou willen geven, ...U leren, meer Uw best te doen de mensen waarmee U werkt, te prijzen, erkenning, liefde en steun te geven. Spreid kalme om U heen, geloof en vrede. Wees ongevoelig voor U zelf, gevoelig voor anderen; kritisch tegenover U zelf, onkritisch tegenover Uw medewerkers; streng voor U zelf, vriendelijk voor Uw collega's. Tuchtig U zelf, wees toegeeflijk voor anderen.

Wees „streng voor U zelf, zachtmoedig voor anderen” in het grote werk, waartoe onze VADER ons geroepen heeft.

ONZE ZONNEHOEK

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd
Verzorgd door Zr. Ann C. Okker

Robbie

gooide de keukendeur open.
„Het spijt me, dat ik zo laat ben, Mam,”
riep hij. „maar we waren zo fijn aan het
ballen, dat ik helemaal vergat, dat ik U
beloofd had naar de kruidenier te gaan.”
Er kwam geen antwoord. Hij holde naar
de huiskamer. Daar was moeder ook niet,
maar Elly was er wel. Zij was op de
grond bezig met papieren poppetjes te
knippen. Kleurkrijtjes en stukken papier
lagen om haar heen verspreid.

Robbie trok zijn zusje aan haar haar.
„Waar is moeder?”, vroeg hij.

„Die is naar de kruidenier en blijf nu van
mijn haar af.” Zij ging een eindje van
hem vandaan. „O kijk nu eens wat je hebt gedaan. Je bent met je

smerige schoenen boven op mijn papieren pop gaan staan en die is
nu helemaal vuil.” De tranen sprongen haar in de ogen. „Ik zal het
wel aan moeder vertellen, als ze van de kruidenier terugkomt.”

„Zeg het haar maar, het kan me toch niets schelen. En je mag niet
eens papier op de grond knippen. Gisteren heeft moeder je nog ge-
zegd, dat je het in de huiskamer niet mocht.”

De voordeur ging open. Beide kinderen keken op om te zien wie er binnenkwam. Mevrouw de Bruin, de buurvrouw hielp moeder de gang in en naar haar slaapkamer, die hierop uitkwam. Elly stond op om haar achterna te gaan. „Robbie trapte op mijn.....“, begon ze, maar ze eindigde haar zin niet. Ze zag hoe wit moeder's gezicht was en ze hoorde haar zachtjes kreunen.

„Sht“, waarschuwde Mevrouw de Bruin. „Je moeder is ziek. Ga maar naar de huiskamer tot ik bij je kom.“

De kinderen gingen met zijn tweeën op de divan zitten. Na een hele tijd kwam Mevrouw de Bruin de slaapkamer uit en hoorden ze haar met Vader op zijn kantoor telefoneren.

„Ja, ja, ze was bij de kruidenier en kreeg ineens erg pijn in haar buik.“

Robby kreeg plotseling een schuldig gevoel over zich. Moeder had hem gevraagd om vier uur meteen naar huis te komen. „Dan kun je voor me naar de kruidenier gaan,“ had ze gezegd. Hij was het wel van plan geweest, maar door het ballen was hij het helemaal vergeten. „Ja, ik ben er zeker van, dat de dokter moet komen. Maakt u alstublieft een beetje voort.“ Mevrouw de Bruin hing de telefoon weer op de haak en snelde terug naar de slaapkamer.

Elly kon door de open keukendeur de ongewassen bordjes en kopjes op het aanrecht zien staan. Moeder had haar gevraagd, of Elly ze wilde afwassen, terwijl zij naar de kruidenier was, maar Elly had eerst een paar papieren poppetjes willen knippen.

De kinderen hoorden een auto voorrijden. „O, daar is Vader met dokter Hansen,“ fluisterde Robbie.

De twee mannen verdwenen in de slaapkamer.

Na een hele tijd stak Mevrouw de Bruin haar hoofd om de deur. „Ik moet even naar huis om naar de baby te kijken. Ik ben zo terug,“ zei ze.

Toen ging de slaapkamerdeur open. Het was vader. Hij nam de telefoon van de haak, draaide een nummer en zei: „Stuurt u onmiddellijk een ziekenauto, wilt u?“

Robbie en Elly keken elkaar verschrikt aan. „Dat is alleen voor heel zieke mensen,“ fluisterden ze.

Elly ging naar haar vader toe. „O, pappie, mammie gaat toch niet dood?“ Er was een dikke brok in haar keel, zodat ze nauwelijks kon praten.

Vader klopte haar op de schouder en zei: „Wees maar niet bang. Mamma is wel erg ziek, maar ze zal toch wel weer beter worden. Ze heeft veel te hard gewerkt, kinderen.”

„O, zeg haar, dat we voor haar zullen bidden.”

De tranen liepen Robbie over de wangen.

„Dat is fijn, en zal heus helpen,” zei vader, terwijl hij weer naar de slaapkamer ging.

Toen de ziekenauto kwam werd moeder op de brancard gelegd en toen ze weggedragen werd, lachte ze nog zwakjes tegen de kinderen. De voordeur ging dicht. De beide kinderen vielen op hun knieën voor de divan en begonnen te bidden.

„Als zij beter mag worden, dan zullen wij.....”, Robbie hield op. Ja, wat zouden zij dan doen? Hij zou vlugger gehoorzamen. Als hij naar de kruidenier moest, zou hij op tijd zijn. Hij zou ook niet altijd meer wachten tot moeder hem iets vroeg om voor haar te doen, maar hij zou zelf kijken, of hij iets voor haar kon doen.

Elly was ook aan het denken, wat ze allemaal zou doen. Maar ze moest niet alleen maar blijven denken, ze moest ook aan Onze Vader in de Hemel vertellen, WAT ze allemaal zou doen. En toen maakte ze helder en duidelijk de zin af, die Robbie begonnen was..... „we zullen ZELF helpen, dat ons gebed wordt verhoord.”

En zo zien we, dat deze twee kinderen leerden, dat een echt gebed meer betekent, dan het alleen maar vragen van dingen aan Onze Hemelse Vader.

Waarom kleine hertjes witte vlekken hebben!

Op een goede dag ging een klein hertje met zijn moeder naar het meer in het bos.

Toen hij in het water keek, zag hij zich zelf en was verbaasd. Zijn zachte huidje zag er niet zo uit als die van zijn moeder. Het was met kleine witte vlekjes bedekt.

„Waarom heb ik niet een jasje als het uwe?“, vroeg hij. „Ik houd niet van vlekken.”

„Je hebt je vlekken nodig,” zei moeder hert. „Als je in het gras ligt, lijken je vlekken schaduwen en niemand kan je zien, maar wanneer je ouder wordt, zullen je vlekken verdwijnen.

„Ik wou, dat ze vandaag aan de dag wilden verdwijnen,” zei het hertje.

Maar nog die zelfde avond, moest hij ervaren, hoe nuttig die vlekken waren. Hij was alleen in het bos, toen hij een vreemd wezen op zich af zag komen. Vlug verborg hij zich in de struiken.

Het kwam al dichterbij en hield halt en verdween weer.

„Wie het ook geweest is, zag mij niet door mijn vlekken,” dacht het kleine hertje.

„Ik geloof dat ik ze maar liever nog een tijdje houd.”

HET BELANG VAN HET GENEALOGISCH WERK

door Helen Barlow

een studente van de Brigham Young University te Provo Utah.

Studenten van de BYU werken met behulp van de Microfilmachines aan hun genealogie.

DE profeet Joseph Smith zei met betrekking tot het genealogische werk, dat de Heiligen, die het werk voor hun gestorven bloedverwanten verwaarloosden, hun eigen zaligheid riskeerden. Toen ik dit las, stemde mij dit tot nadenken — Ik wil graag het eeuwige leven bereiken. Betekent dit dat ik het niet bereiken zal, als ik het uitzoeken van mijn voorgeslacht, nalaat?

Ik herinnerde mij hoe ijverig mijn grootouders in het genealogische

werk waren, hoe ijverig mijn tante dit werk voortzette.

Wie zal er na haar dood het werk voortzetten?

Zover ik weet, is er niemand in de familie die nu speciaal belangstelling heeft voor het genealogische werk. Misschien is het mijn taak om dit werk te doen. Indien dit zo is, dan moet ik mijzelf voorbereiden, zodat ik dit werk met ijver, zorg en accuraatheid zal doen.

Als een lid van de Kerk van Jezus

Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is het mij altijd geleerd zo goed mogelijk te leven, zodat ik er toe uitverkoren kan worden het Celestiale Koninkrijk binnen te gaan — niet alleen het Celestiale Koninkrijk, maar ook de hoogste graad in dat Koninkrijk. Dit betekent dat ik gedoopt moet worden door iemand die daartoe de autoriteit ontvangen heeft, want Christus zei in Johannes 3 : 5 „Zo iemand niet weder geboren wordt uit water en Geest, hij kan het Koninkrijk Gods niet ingaan.” Voor zo ver heb ik, als ik rechtvaardig leef, aan de eisen voldaan. Maar wat gebeurt er nu met mijn voorouders? Ik weet dat er na de dood van de Apostelen van ouds een grote afval heeft plaats gevonden. Wat nu met al die fijne mensen die sinds die tijd geleefd hebben, die niet in staat geweest waren het Evangelie te horen en die niet gedoopt werden? De zelfde vraag geldt voor de „Endowment” (begiftigingen), het huwelijk en het verzegelen van families. Wij weten dat God voor die mensen een weg opent en dat wij eeuwige vreugde kunnen genieten door onze gestorven broeders en zusters te helpen. Zelfs al was hetgeen Joseph gezegd heeft niet waar, dan zou toch nog ons geluk bedorven worden als het alleen ons toegestaan was het eeuwige leven te beërven en onze voorouders niet.

De Leer en Verbonden 128 : 14 zegt ons dat de verslagen die wij bijhouden, accuraat en volledig

moeten zijn, want zowel in de hemel als op aarde worden verslagen bijgehouden en de verordeningen bediend, zijn hierdoor zowel in de hemel als op aarde geldig.

Wij weten dat alle verordeningen volledig behoren te zijn, want zij zijn allen in hun eigen terrein belangrijk — een ieder hiervan stelt ons in staat meer vooruitgang te maken. Als deze verordeningen niet belangrijk waren, waarom zou God ons dan gebieden in de Leer en Verbonden 124 : 38-40 een huis te bouwen met het doel om aldaar deze verordeningen te laten bedienen?

Wij geloven dat wij, als wij een rechtvaardig leven leiden en de verordeningen hebben laten bedienen, in het hiernamaals met onze families verenigd zullen zijn. Niet alleen zullen wij in staat zijn met hen te vertoeven, maar wij zullen ook ons geslacht voort kunnen zetten. Wat een wonderbaarlijke belofte om naar uit te kunnen zien. Deze belofte zou er niet zijn, als wij niet met onze families in het Koninkrijk van God verenigd konden zijn.

Hoe groter onze kennis in de Kerk wordt, hoe meer wij zullen inzien hoe noodzakelijk het is onze genealogische verslagen zo volledig mogelijk bij te houden, zodat wij ons voor- en nageslacht later kunnen ontmoeten en voor eeuwig met God kunnen wonen. Er zijn vele verslagen verloren gegaan. Deze zullen in het Duizendjarig Rijk geopenbaard worden. Deze korte periode van duizend jaar zal niet zo heel lang

zijn om al het noodzakelijke werk te verrichten.

Wat een heerlijke belofte is ons gegeven! Wat een verantwoordelijkheid!

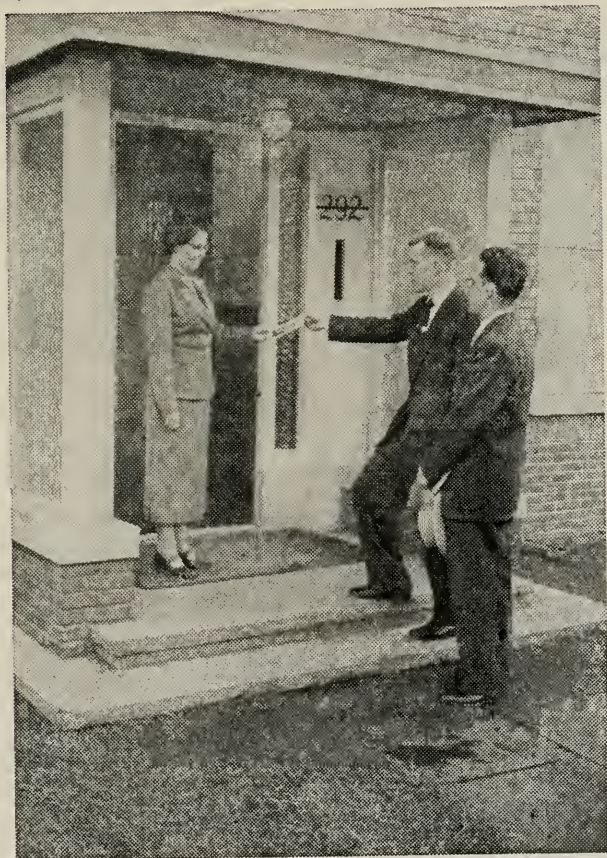
Wat een groot voorrecht — onze

voorouders bij hun zoeken naar het eeuwige leven bij te staan.

„Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.” (Joh. 3 : 5).

Nieuwe voorpagina van het tractaatje

„DE ZENDELING SPREEKT”

„En dit Evangelie des Koninkrijks zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volken; en dan zal het einde komen”.

(Matth. 24 : 14)

Hoe onderwijzen wij de jeugd?

door Elder Donald M. Peck Jr.

Overziener van de Zondagsschool en O.O.V.

WIJ leven op het ogenblik in een wereld die met grote sprongen vooruitgaat. In een tijdperk van 100 jaar hebben wij de auto-mobiel, vliegtuig, scheepvaart en atoomenergie ongelofelijk vlug zien ontwikkelen. Elke dag die voorbij gaat, geeft meer kennis en ontwikkeling op het gebied van de medische wetenschap, landbouwkunde, bouwkunde en op vele andere terreinen der wetenschap. Ook begint de wereld verwarder en ingewikkelder te worden. En het probleem ons zelf en onze jeugd aan de vlugge veranderingen aan te passen is een moeilijke en ingewikkelde taak geworden. Wij leven in een wereld van gedurig wisselen en veranderen. Doch in de manier van lesgeven houden wij ons vast aan de zelfde methode als een 100 jaar geleden. Wij nemen de houding aan van „Wat goed was voor ons is goed genoeg voor onze kinderen,” inplaats van te proberen onze onderwijsmethoden aan de noden en behoeften van onze kinderen en de jeugd van vandaag aan te passen.

Onze Heiland was een meester in de kunst om de mensen te onderwijzen, en als U de gelijkenissen leest, kunt U zien, hoe de

Meester Zijn leringen aanpaste aan de kennis en ontwikkeling van zijn toehoorders.

Als hij sprak tot een groep schaapherders, sprak hij over schapen en de problemen waar de herders mee te kampen hadden. Hij sprak hun nooit over de complicaties van het besturen van een zeilboot om daarmee Zijn les te illustreren, want dat zouden zij toch niet verstaan en begrijpen en het eigenlijke doel van de les dat hij naar voren trachtte te brengen zou hen voorbijgaan.

Ook wij moeten ons lesgeven zo omschakelen, dat het met voorbeelden uit de naaste omgeving van onze kinderen voor hen gemakkelijker en begrijpelijker is.

Een van onze fijne Zondags-schoolleraressen, Zuster Dallinga van Groningen, zag de noodzaak ervan in om haar methoden van lesgeven te veranderen. Toen zij bij haar eerste pogingen van lesgeven zag, dat zij op de oude manier de aandacht van de klas niet kon vasthouden, is zij een andere manier van lesgeven gaan gebruiken. Zij had een groep jongens en meisjes die erg actief en vol energie was.

Zij wilde deze activiteit en energie gebruiken tot nut van de klas,

een punten-systeem voor deelname in de klas werd ingevoerd, wat een soort competitie in de klas bracht; zij begon haar lessen te illustreren met dagelijkse gebeurtenissen, welke de jeugd verstaat en begrijpt.

In de korte tijd van een jaar heeft zij die groep ontwikkeld tot een van de fijnste, actiefste en beste klassen van de zending.

Dit is een mooi voorbeeld om te laten zien wat er kan gebeuren als ouders en leraars zich zelf aanpassen aan de wereld waarin onze jeugd leeft.

Laat ons ouders, leraars of wat het ook mag zijn, altijd herinneren, dat, wanneer wij onze kinde-

ren de goede en slechte manier van leven willen laten zien, wij ons zelf moeten aanpassen aan de noden van onze jeugd.

Gebruik voorbeelden van resultaten van een goed of slecht leven uit hun eigen omgeving en binnen hun verstandelijk vermogen.

EEN WOORD TEN AFSCHEID

aan alle abonné's van de Ster. Er is een tijd van komen en gaan, zegt een Nederlands spreekwoord. En dat is een waar woord.

In ieder mensenleven zijn er tijden van komen en gaan.

Zo is ook voor mij de tijd aangebroken om den Haag vaarwel te zeggen en tevens het werk voor de Ster, waaraan ik enkele maanden met zoveel vreugde gewerkt heb, om mijn werk als zendeling in het veld in Haarlem aan te vangen.

Ik hoop dat u allen met genoeg de Ster gelezen heeft en zult blijven lezen, wanneer de redactie hiervan in handen van Zuster Johanna Westerduin zal zijn overgegaan. Wij allen wensen haar veel succes met haar toekomstige taak.

Ook wil ik hierbij een woord van dank richten tot al degenen die hun medewerking aan de publicaties van de Ster verleend hebben.

Moge God u zegenen en helpen in het werk des Heren.

Jeannette Ida Jongkees.

DE KERK

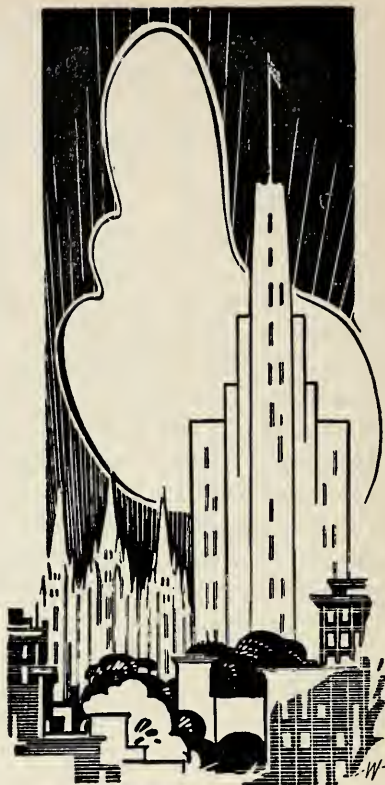
en de wereld

*

PRESIDENT MCKAY BEZOEKT DE POLYNESISCH EILANDEN.

Leden van de Kerk in de zendingen van de Polynesische eilanden kregen voor het eerst de gelegenheid de President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, persoonlijk te ontmoeten en te horen. President McKay ging naar deze eilanden om met de Heiligen aldaar kennis te maken en Kerkzaken in die zendingen te regelen. Op deze reis bezocht hij de zelfde zendingen die hij 34 jaar geleden bezocht als een Apostel, de eerste van de Algemene Autoriteiten die een wereldreis maakte.

Aan het begin van dit nieuwe jaar werd de President op zijn reis vergezeld door Zuster McKay en president Franklin J. Murdock van de Highland Stake en transportagent van de Kerk. Toen President en Zuster McKay op Zondagavond 2 Januari Salt Lake City verlieten, vierden zij ook hun 54ste huwelijksjubileum. Deze reis naar de Polynesische eilanden bracht de Kerkleider en

zijn begeleiders naar de Zending van Hawaï, Tonga, Samoa, Tahiti, Nieuw Zeeland en Australië. Op deze eilanden werden grote plannen gemaakt voor een eervolle ontvangst. Grote festiviteiten, recepties en de jaarlijkse Hui Tau, of conferentie van Nieuw Zeeland werden georganiseerd. Het grootste deel van zijn reis legde hij per vliegtuig af, met de „Pan American Airlines.” Alleen van Suva, de Fijieilanden naar Kukolofoo, Tonga naar Apia en Samoa gingen zij per boot. Een totaal van 72.000 kilometer zal er afgelegd zijn, voordat President McKay huiswaarts keert. De Kerkleider vertrok van San Francisco op 4 Januari en arriveerde

nog die zelfde dag in Honolulu. Op 5 Januari ging hij naar Canton eiland en Nandi, Fiji de volgende dag. Op 8 Januari voer hij van Suva naar de Tonga-eilanden en op 10 Januari kwam hij aan in Nukuloofo. Op 14 Januari kwam hij in Samoa aan en bleef daar tot 18 Januari, vandaar ging hij naar Papeete, Tahiti. Die zelfde dag nog verliet hij Papeete om terug te keren naar Suva en Nandi op de Fijieilanden, waarvandaan hij op 24 Januari met de Pan American Airlines naar Auckland Nieuw Zeeland vloog. Van Auckland vloog hij naar Tasmanië en op 31 Januari naar Sydney, Australië. Hij bleef tot 8 Februari in de Australische zending, van waar hij naar Honolulu terugvloog over Suva en de Cantoneilanden met de „Pan American Airlines.”

President McKay is de meest be-reisde president van de Kerk.

Sinds hij in 1951 President werd, heeft hij ook een reis naar Europa gemaakt, waar hij voor de tweede keer heenging om de tempelgrond van de Zwitserse tempel in te wijden; ook heeft hij Zuidafrika bezocht, dat toen voor het eerst door een van de Algemene Autoriteiten bezocht werd.

Toen President McKay en Zuster McKay op Hawaiï aankwamen, werden zij bijna onder de kransen van bloemen bedolven. Zij schudden persoonlijk 100 leden der Kerk de hand, die hen aan het vliegveld waren komen begroeten. Onder de aanwezigen bevond zich ook een koor van vrouwen en meisjes, Heiligen der Laatste Dagen. De ontvangst op het vliegveld werd geleid door President D. Arthur Haycock van de zending op Hawaiï en President Edward L. Clissold van de Oahu Stake.

SCHIJNWERPERS VERLICHTEN DE TEMPEL OP HAWAI.

Honolulu — Het feit dat de Tempel van Hawaï voor het eerst verlicht werd door schijnwerpers werd gevierd met een indrukwekkende dienst die gehouden werd onder leiding van Benjamin L. Bowring en door honderden leden van de Kerk bijgewoond. Het is op de eilanden een stralende bezienswaardigheid geworden, die vele bewoners en bezoekers van dat land trekt om de

tuinen en het geillumineerde gebouw te gaan bekijken. Het is nu zowel bij dag als bij nacht een van de meest effectieve zendingen geworden op de eilanden van Hawaï.

Alle reisbureau's van Hawaï beschouwen het als een van de dingen die men onder de vele prachtige dingen die er op dit fabelachtige eiland te zien zijn, moet gaan zien.

92,604 BEZOEKERS.

Dagelijks worden er mensen over de tempelgronden rondgeleid door zendingen van Hawaï, die op Zaterdag, Zondag en vacantiedagen door zendingen van de Oahu Stake en militairen die daar gelegerd zijn geholpen worden.

In de eerste 8 maanden van 1954 bezochten 92,604 mensen de tempelgronden. Alleen in Juli bezochten 15,390 mensen deze terreinen. Vele duizenden kerkpamphletten werden uitgegeven en 495 Boeken van Mormon werden verkocht.

Enig commentaar dat men hoorde

of in het register geschreven werd, is o.a.: „Ontzag inboezemend”. „Ik heb leren zien, welke plaats het Mormonisme in de Christelijke godsdiensten inneemt”. „De Mormonen leven hun prachtige leerstellingen”. „Een inspiratie tot beter leven en naar betere dingen te streven”. „Uw jonge mensen vormen de beste reclame voor Uw godsdienst”. „Een buitengewone gebeurtenis in onze reis naar Hawaï.” Vele bezoekers hebben later geschreven en gezegd, dat hun leven na hun bezoek is veranderd en beter geworden.

PRACHTIG GEBOUW EN OMGEVING.

Het landschap en de schitterende architectuur van het gebouw loopt direct in het oog zodra als men het pittoreske dorpje Laie binnenkomt.

De tempel is gelegen op de oostelijke helling van een heuvel die over het dorpje uitzielt.

Het wordt door prachtige bomen omringd met majestueuze tropische bergen op de achtergrond. Het eerste punt van belangstel-

ling voor de tourist zijn de foto's van de verschillende stadia van de in aanbouw zijnde tempel. Gidsen leiden de bezoekers vandaar naar een kamer waar men de vier Friezen die door Avard Fairbanks vervaardigd zijn, kan bezichtigen. Dit zijn vier reproducties van de topgevel van de tempel en zij stellen de vier Evangeliën voor. Hiervan geeft men eerst een uitlegging voordat

men met de rondleiding verder gaat.

Men houdt een pauze onder een grote Waringin, waarvan de luchtwortels van de takken tot aan de grond reiken. Hier legt de gids het doel van de tempels uit. Beginselen van het Evangelie worden uitgelegd, vragen worden gesteld en beantwoord, eer men naar het standbeeld gaat van Lehi die zijn zoon Joseph zegent met de belofte dat zijn nageslacht nooit uitgeroeid zal worden. Bij dit standbeeld wordt er over het

Boek van Mormon verteld, waar bij een ieder de gelegenheid krijgt zich een Boek van Mormon aan te schaffen.

De tour wordt altijd beëindigd met een hartelijke uitnodiging voor een wederbezoek. Met de afscheidsgroet „hui hou” (tot ziens) kunnen de bezoekers naar eigen verkiezing rondwandelen, foto's nemen en de prachtige handwerken en kunstvoorwerpen uit New Zealand, Tahiti, Samoa en elk eiland van de Hawaiëilanden bezichtigen.

Elder Marion D. Hanks

WIJDT 10 KERKGEBOUWEN IN

**36 diensten in het Zuidoosten van Amerika
door 5.596 leden bijgewoond.**

De inwijding van negen Kerkgebouwen en een zendingshuis was het hoogtepunt van de tour van Elder Marion D. Hanks, een lid van de Raad van Zeventigers. Begeleid door President en Mevrouw Peter J. Ricks, reisde hij meer dan 6720 kilometer door Mississippi, Alabama, Georgia, South Carolina en Florida. Gedurende deze reis bezocht de Kerkleider 36 vergaderingen in 12 districten, welke in het totaal door 5,596 leden, onderzoekers en vrienden bijgewoond werden. Elder Hanks sprak met 106 leden die in hun vrije tijd zendingswerk verrichten en vele van de 350 locale zendelingen, de zendingsstaf hierbij inbegrepen.

Om aan te geven hoeveel er gedaan werd in die zending rapporteerde hij, dat er 464 mensen gedoopt zijn in de eerste tien maanden van het jaar. Vele nieuwe gemeenten en plaatselijke organisaties worden opgericht, zei hij, en hij stelde voor dat alle ouderlingen van de zending in quorums georganiseerd zouden worden. Hij zei, dat er op het ogenblik 7 quorums gevormd waren met 13 in het vooruitzicht. Kerkgebouwen werden ingewijd in Lodi en Montgomery, Alabama;

Crestview, Pensacola, Fort Myers en Fort Lauderdale, Florida; Empire, Georgia; Beaufort, South Carolina en Biloxi, Mississippi. Het laatste kerkgebouwtje werd bijna geheel gebouwd en gefinancierd door Heiligen die in dienst zijn en hun families, die daar geplaatst zijn. Hij zei, dat de Biloxi-gemeente bijna uitsluitend geleid wordt door militairen, die een buitengewoon zendingswerk in dat gebied verrichten.

Verder vermeldde hij in het bijzonder het werk van de Heiligen op de Marine-basis van Pensacola te Florida, die een grote steun betekenen voor de zendingen die aldaar werkzaam zijn. „Dit zijn jonge officieren, vlieg-instructeurs of vliegleerlingen.

De Kerk gaat voorwaarts :

Op 26 September wijdde Elder Richard L. Evans, een van de Raad der Twaalven de „Highland Ward Chapel” van de „Utah Stake” (District Salt Lake City) in.

Op 10 October wijdde Elder George Q. Morris, van de Raad der Twaalven, het Kerkgebouw van „Emigration Ward” (Salt Lake City) in.

Elder Le Grand Richards, van de Raad der Twaalven wijdde het Kerkgebouw van de Toledo-Winlock gemeente en Raymond gemeente (Washington) in de „Northern States Mission” in.

President Stephen L. Richards wijdde het „Bakersfield Stakehouse”-„Chapel” (Californië) in.

Bisschop Thorpe B. Isaacson van het eerste Quorum van Bisschoppen wijdde het verbouwde en vergrootte Kerkgebouw van de Delta Second Ward, Deseret (Utah) Stake in.

President Bruce R. McConkie van de Eerste Raad van Zeventigers wijdde in van de „Central States Mission”, het Kerkgebouw van de Coffeyville gemeente (Kansas) en van Bartlesville (Oklahoma), „Central States Mission.”

Op 12 October wijdde Elder Le Grand de Kerk van Silvertown (Oregon) in.

Op 14 October wijdde Elder Le Grand Richards het Kerkgebouw van de Redmond gemeente (Oregon), „North Western States Mission” in.

Elder Bruce R. McConkie, van de eerste Raad der Zeventigers wijdde het Kerkgebouw van Pins Bluff (Arkansas), „Central States Mission” in.

Op 15 October wijdde President Bruce R. McConkie, van de Eerste Raad der Zeventigers het Kerkgebouw van Hayti (Missouri), „Central States Mission” in.

President Stephen L. Richards wijdde het Kerkgebouw van de Phoenix gemeente in de Spaans-Amerikaanse Zending in.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Everaert, Selma Martha Amelie; 5 December 1954 te Gent, België.
Siepman, Fransiska Maria Sylvia; 2 Januari 1955 te Rotterdam.

GEDOOPT:

van Rosmalen, Susanna Aleida; 22 December 1954 te Vlaardingen.
van Rosmalen, Marrigje Adriana Slotboom, 22 December 1954 te Vlaardingen.
Dijkstra, Cristine Josephine Reekers; 19 December te Amsterdam.
Dijkstra, Jacobina Jeane Johanna; 19 December te Amsterdam.
Heijnen, Antonia Louisa; 19 December 1954 te Zaandam.
de Vries, Janna Karsten; 19 December 1954 te Zaandam.
Vermij, Hendrik Jr.; 7 Januari 1955 te Rotterdam Z.
Triep; Hendrika Johanna Geill; 7 Januari 1955 te Rotterdam N.
Wiessenhaan, Johannes Teunis; 7 Januari 1955 te Rotterdam N.
Wiessenhaan, Edward; 7 Januari 1955 te Rotterdam N.
Dettingmeijer, Wilhelmus; 7 Januari 1955 te Rotterdam N.
Veltman, Johannes Henricus; 7 Januari 1955 te Vlaardingen.
Vlieland, Maria; 7 Januari 1955 te Vlaardingen.
Bellaart, Lambertina; 7 Januari 1955 te Dordrecht.
Kruithof, Maaïke; 7 Januari 1955 te Dordrecht.
Palmer, Susan Jean, 7 Januari 1955 te Den Haag.
Straub, Peter Jack; 9 Januari 1955 te Zeist.
de Koning, Cornelis Hendrikus; 9 Januari 1955 te Utrecht.
van Dee, Steven; 9 Januari 1955 te Utrecht.
van Ree, Benjamin; 9 Januari 1955 te Utrecht.
Beumkes, Frederika Anneka; 23 Januari 1955 te Zutphen.

GEORDEND:

Wagenmakers, Johannes Theodorus; als Diaken, 5 December 1954 te Amsterdam.
van Ree, Johannes Cornelis; als Diaken, 12 December 1954 te Utrecht.
van Ree, Marius; als Diaken, 12 December 1954 te Utrecht.
Boogaard, Johannes Adriaan Christiaan; als Ouderling, 3 Jan. 1955 te Den Haag.
de Boer, Adrianus Martinus; als Leraar, 9 Januari 1955 te Den Haag.
Gout, Hendrik; als Priester, 9 Januari 1955 te Den Haag.
van Amen, Martinus; als Diaken, 16 Januari 1955 te Rotterdam Z.
Boudestein, Arie; als Diaken, 16 Januari 1955 te Rotterdam Z.
Brands, Hendrikus Anthonius; als Diaken, 16 Januari 1955 te Rotterdam Z.

OVERLEDEN:

Schippers, Henrietta Trojan; 19 November 1954 te Vlaardingen.
van Daalen, Bernardus; 18 December 1954 te Leiden.
Lindeman, Evert; 22 December 1954 te Groningen.

OVERGEPLAATST:

Westerduin, Johanna; van Groningen naar Amsterdam. Aangesteld als assistent-redactrice van De Ster.
van der Waal, Adriana; aangesteld als overzienster van het Jeugdwerk.
Lyon, A. Laurence; als muzikleider van de Nederlandse Zending.
Woltjer, Diana A.; van Groningen naar Amsterdam.
Sieverts, Maurine; van Den Haag naar Amsterdam.

Jongkees, Jeannette I.; van Den Haag naar Haarlem.
Steiger, Eloise; van Den Haag naar Haarlem.
Bunker, Gary L.; van Den Haag naar Vlaardingen als G.P.
De Graw, Clifford F.; van Vlaardingen naar het Hoofdkantoor.
Hatch, Herman K.; van Delft naar Hilversum als G.P.
Musgrave, Lee; van Haarlem naar Delft.
van Bibber, Ernest C.; van Den Helder naar Den Haag.
Hein, Roland W.; van Dordrecht naar Den Helder.
Musgrave, Dee; van Amsterdam naar Rotterdam.
Harmon, Marvin R.; van Leiden naar Amsterdam.
Tak, Hendrik W.; van Hilversum naar het Hoofdkantoor (tijdelijk).

Op 23 Maart a.s. hoopt Zuster Klaasje Vos haar 94ste verjaardag te vieren. Zuster Vos, bekend als „Opoe Vos”, is het oudste lid van de Utrechtse gemeente en zover wij weten, van de Nederlandse zending. Tot voor 2 jaren was zij actief en bezocht trouw alle vergaderingen. Zij heeft een sterk getuigenis van het Evangelie, waarvan vele genieten die haar bezoeken.

Opoe Vos werd geboren op 23 Maart 1861 te Streefkerk-Z.H. en op 29 Juli 1904 door Broeder Arnold van Limburg gedoopt. Zij heeft 11 kinderen gehad van wie er nog vijf in leven zijn. Zij heeft 35 kleinkinderen en 2 achterkleinkinderen.

Moge de Here haar zegenen in de tijd die zij nog met ons zal zijn.

Rectificatie: In het Ster-nummer van Januari stond vermeld, dat de Heer Patty er voor gezorgd heeft, dat de Kerk in Nederland rechtspersoonlijkheid verkregen heeft. Dit is echter niet geheel juist. De Heer Patty heeft een verzoek tot rechtspersoonlijkheid ingediend, maar is echter nog niet door de regering verleend.

„Zalig zijn die vervolgd worden om der gerechtigheid wil; want hunner is het Koninkrijk der hemelen”.

„Zalig zijt gij, als u de mensen smaden en vervolgen, en ligende alle kwaad tegen u spreken om Mijnentwil”.

(Matth. 5 : 11 - 12)

BOEKENNIEUWS

*Een keuze van waardevolle boeken die op uw
boekenplank een ereplaats moeten hebben.*

*

NEDERLANDSE LECTUUR:

De Leer en Verbonden	f 3,50
De Leringen van Joseph Smith	„ 2,25
Le Leringen van Joseph Smith (volledig)	„ 5,50
De Parel van Grote Waarde	„ 1,50
De Profeet der Mormonen	„ 0,10
Een doeltreffend Plan voor Zendingswerk	„ 1,50
Een Redelijke Theologie, door John Widtsoe	„ 0,60
Een Stelselmatig Plan voor het onderwijzen van het Evangelie	„ 1,50
Familietabellen	„ 0,03
Genealogische formulieren	„ 0,03
Het Boek van Mormon	„ 3,50
Het Boek van Mormon, Leer en Verbonden en Parel van Grote Waarde, in één band gebonden	„ 9,—
Joseph Smith vertelt zijn eigen geschiedenis	„ 0,10
Practische Verwijzer	„ 0,50
Stralend van Levend Licht-boekjes	„ 0,15
Tractaten los	vrij

ENGELSE LECTUUR:

A friendly discussion	f 0,40
Family groupsheets	„ 0,03
Pedigree charts	„ 0,03
Fundamental Principles of the Gospel	„ 0,95
Joseph Smith tells his own history	„ 0,10
Mr. Durant of Salt Lake City	„ 1,30
Smile Posts of Satisfaction	„ 4,—
The Book of Mormon	„ 5,75
The Book of Mormon, Message and Evidences	„ 1,30
The Great Apostacy	„ 1,30
The Plan of Salvation	„ 0,40
The Strength of the Mormon Position	„ 0,95
Tracts	vrij
The voice of warning	f 1,30
Why I believe the Book of Mormon to be the word of God	„ 0,40

Stort vandaag nog op gironummer 240615 of per postwissel
Laan van Pooor 292, Den Haag.

HET ZAAIEN

*Ach! Heer! Uw zaaiers zijn soms moe,
Van 't werken vroeg tot d' avond toe,
De lucht is zwaar - de bodem hard,
En soms lijkt alles zoo verward...
Verkwik ons door Uw aangezicht!
Maak ons de duisternis tot licht!
En, Heer, laat toch - in groot en klein -
Ons 't zaaien steeds een voorrecht zijn!*

Celestine Oliphant-Schoch